

Fit voor de liefde

EEN WALL STREET TITAN-ROMAN

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2026 Misha Bell

www.mishabell.com/nl

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs

www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789465468990

DEEL EEN

Drie jaar eerder

HOOFDSTUK 1

Kendall

UGH, *waarom zijn mannen zulke honden?*

Vrouw nummer vijf van meneer de Baas draait zich om en trekt een trendy, volle wenkbrauw op. ‘Wat zei je?’

O, shit. Heb ik dat net hardop gezegd? Ik zet mijn meest professionele glimlach op. ‘Niets. Het is gewoon—’

‘Wat doet dat chagrijnige gezicht op mijn set?’ Tierre wappert zich krachtig met pauwenveren koelte toe. ‘Ik heb je gezegd dat ik hier geen negatieve juju wil hebben.’ Hij wijst met zijn met juwelen versierde vinger in de verte, weg van de gevreesde witte tijger, de albino-leguaan en de gigantische mistmachine die overuren maakt — met andere woorden, de gebruikelijke dingen die je ‘luxe mode’ laten denken. Of gewoon ‘heel high’.

Ik trek me terug totdat ik uit het zicht van meneer de Baas ben. Het is mijn eerste werkweek en ik ben al

twee keer in de problemen gekomen — één keer omdat ik *Tierre's* vrouwelijke Franse bulldog naar me liet blaffen (een teef die blijkbaar overgevoelig is voor 'verdrietige juju-vibes') en nu weer omdat ik er op de een of andere manier 'chagrijnig' uitzie.

Ik bedoel, ik voel me een beetje verdrietig en chagrijnig. Of meer dan een beetje, om eerlijk te zijn. Ik heb gisteren tijdens mijn lunchpauze misschien zelfs in het toilet zitten huilen. Wat vreselijk is, want de vreemdgaande klootzak met wie ik aan het daten was, verdient geen enkele traan. Tenzij het voor iemand is die hem aan stukken wil scheuren — een taak waarvoor ik me graag aan zou bieden.

Ik kan waarschijnlijk beter stoppen met daten. Een non worden, stoppen met waxen en pedicures vergeten. Of erger nog, met totale losers uitgaan, zoals mijn vriendin Emma doet. De jongens voor wie ze gaat, zouden nooit meer een ander meisje van haar kaliber krijgen, dus is haar het verdriet bespaard gebleven om weer door een hete kerel gedumpt te worden. Of om *hem* te dumpen nadat ze erachter was gekomen dat hij tegelijkertijd met drie andere meisjes aan het daten was — wat mijn laatste situatie is geweest.

Whatever. Ik moet me op het niet meer chagrijnig zijn concentreren... op de een of andere manier. Misschien moet ik naar Bach luisteren? Mediteren? Nog een keer naar *Zoolander* kijken?

'Hé, wacht even,' zegt vrouw nummer vijf, terwijl ze me inhaalt.

‘Hé... jij daar.’ Ik schop mezelf mentaal omdat ik haar naam niet heb opgeschreven toen meneer de Baas ons had voorgesteld. Het probleem is dat hij me een seconde later ook aan zijn hond heeft voorgesteld, en als gevolg daarvan weet ik niet zeker wie van hen Cleopatra en wie Catherine is. Het ezelsbruggetje voor beide is dat er een historische koningin met dezelfde naam was, maar dat helpt alleen als het om het niet vergeten van de namen gaat.

‘Ga je door een breuk of zo?’ vraagt ze.

Shit. Het laatste wat ik wil, is om een gesprek met de vrouw van mijn baas te hebben. Aan de andere kant, als ze meeleeft, dan zal ze haar man vragen om aardiger tegen me te zijn.

‘Ik ben bedrogen,’ geef ik toe.

Ze houdt haar hoofd schuin. ‘En toen?’

En toen? ‘Toen heb ik hem gedumpt.’ En ik heb misschien zijn favoriete T-shirt in de afvalverwerker gestopt en hem aangezet.

‘Ik begrijp het,’ zegt ze bedachtzaam. ‘Dat is een van de vele problemen met het hele monogamie-paradigma.’

‘O?’ Alsjeblieft, nodig me in godsnaam niet uit voor een orgie — want dat is waar dit naartoe lijkt te gaan.

‘Ik weet niet zeker of je dit weet, maar Tierre en ik hebben een open huwelijk,’ zegt ze, trots haar chirurgisch gevormde neus optrekkend. ‘Op die manier is vreemdgaan onmogelijk.’

Is dat zo? ‘Dat klinkt heel geëvolueerd,’ zeg ik zo

onbevooroordeeld mogelijk. 'Daar ben ik gewoon te bezitterig voor, denk ik.'

'Je bent gewoon jong,' zegt ze. 'Je passies slaan op hol.'

'Dank je?'

Ze is halverwege de veertig en Tierre is zestig. Het gerucht gaat dat de kloof tussen meneer de Baas en elke nieuwe vrouw steeds groter wordt. Aan de andere kant, en dit is ook een gerucht, is hij misschien helemaal niet in vrouwen geïnteresseerd, behalve dat hij denkt dat een vrouw mensen naar zijn seksuele voorkeuren laat gissen en het hem daarom een vleugje mysterie geeft.

'Kom dichterbij,' zegt ze.

Dat doe ik met tegenzin — en het is alsof ik in een zwembad met parfum duik.

'Ik weet precies wat je nodig hebt,' fluistert ze en ze leunt naar voren.

'O?' *Serious. Nodig me niet uit voor een orgie. Ik smEEK het je.*

Ze haalt een visitekaartje tevoorschijn. In nette letters staat het woord 'Essence' erop gedrukt en een adres. 'Ga naar deze sportschool en vraag naar Ash,' zegt ze. 'Bedank me morgen maar.'

O. Een work-out. Dat is een geweldig idee. Met genoeg endorfine in mijn lichaam, zie ik er misschien toch minder chagrijnig uit.

'Bedankt.' Ik steek het kaartje in mijn zak.

'Geen probleem.' Ze geeft me haar creditcard en als ik ernaar kijk, zie ik welke van de twee

koninginnennamen die van haar is. 'De eerste sessie is mijn traktatie.'

Realiseert ze zich wel dat ze als een drugsdealer klinkt? 'Nogmaals bedankt, Catherine,' zeg ik oprecht. 'Ik waardeer het echt.'

Ze wuift dat weg. 'Ik heb goede mensenkennis en ik denk dat je perfect voor deze klus bent.'

Ik wil haar kussen omdat ze dat zegt, maar dat is ongepast, toch? Om nog maar te zwijgen van het feit dat als ik haar kus, ze me voor die orgie kan uitnodigen, dus ik bedank haar gewoon uitbundig en prent haar naam in mijn geheugen.

EMMA BELT ME NET OP HET MOMENT DAT IK KLAAR BEN om aan mijn taxichauffeur te vertellen waar ik naartoe ga.

'Hé, Ems,' zeg ik. 'Hoe gaat het?'

'Ik word gek van de kittens,' zegt ze zonder te aarzelen. 'Vooral de grootste.'

'Dat is meneer Pluizenbol, toch?'

Ik ben zelf meer een hondenmens — althans als ik niet boos op mannen ben — maar de kittens betekenen zoveel voor mijn bestie dat het alleen maar beleefd is om haar over hen te laten praten.

'Fout,' zegt ze, en ik weet dat ze grijnst zonder haar te hoeven zien. 'De naam van het demonengebroid is meneer Fluffy. Pluizenbol is eerlijk gezegd een engeltje, en koningin Elizabeth ook.'

‘Hmm. ‘Als ik Pluizenbol was, dan zou ik degene zijn die je problemen geeft, omdat je me geen ere- of andere titels hebt gegeven.’

Ze lacht en begint een lang verhaal over iets wat de kittens hebben gedaan, gevolgd door nog een paar andere. Na ongeveer tien minuten moet ze zich realiseren dat zelfs een heilige zijn interesse in het onderwerp zou verliezen, dus vraagt ze hoe het met me gaat. Ik zucht van opluchting en vertel haar over mijn laatste mislukking op de datingmarkt.

‘Dat is echt klote,’ zegt ze meelevend. ‘Na alle pech die je de laatste tijd hebt gehad, verdien je wel een beetje geluk.’

‘Nee. Geen geluk meer voor mij,’ zeg ik resoluut. ‘Ik ben klaar met mannen.’ En nadat ik onze wederzijdse vriendin Janie op de universiteit heb gekust, heb ik helaas ook geen behoefte om voor vrouwen te gaan.

Emma gnuift. ‘Ja, natuurlijk. Hoelang gaat dat duren? Een week? Of — snak naar adem — een maand?’

‘Luister, mijn liefste,’ zeg ik met een oogrol. ‘Niet iedereen heeft het libido van een oude dame.’

‘Pardon?’ Ze gnuift. ‘Mijn libido is prima in orde, heel erg bedankt.’

‘O, ja? Wanneer was de laatste keer —’

‘Kendall?’ zegt ze theatraal en ze blaast als een kat. ‘Kendall, kun je me horen? Ik denk dat de verbinding wordt verbroken.’ Ze sist weer — hoewel het deze keer misschien wel een van haar kittens is.

‘Serieus, Ems?’

Yep. Ze is bloedserieus. Het stiekeme kleine krengh heeft opgehangen, wat maar goed is ook, want de taxi stopt bij mijn bestemming.

ALS IK ESSENCE BINNENSTAP, REALISEER IK ME DAT HET een sociale club voor de uberrijken is die zich als een sportschool voordoet. Achter de receptie hangt een schilderij van Warhol — een echte, daar ben ik vrij zeker van — en in de verre hoek zie ik een beroemde erfgename op een crosstrainer.

‘Hallo.’ Ik schuif de kaart van Catherine naar de receptioniste die zo heet is als een supermodel. ‘Ik kom voor Ash.’

Ze ziet er even zenuwachtig uit, maar herstelt snel. ‘Je kunt kleding in de kleedkamer vinden.’ Ze gebaart naar de chique ingang die vlakbij is. ‘Ga je omkleden en warm je dan op die loopband op.’ Ze wijst naar een machine die in de buurt van de erfgename staat. ‘Ik zal hem daar naar je toe laten komen.’

Ik ga volgens de instructies naar de kleedkamer, niet verrast als blijkt dat ze sportkleding van Versace bieden.

Terwijl ik me omkleed, neem ik me voor om erachter te komen of Tierre ooit in sportkleding heeft geploeterd en om het voor te stellen voor het geval hij dat niet heeft gedaan.

Als ik de kleedkamer verlaat, ga ik naar de

loopband in kwestie en speel ik met de onbekende bedieningselementen.

Al snel ben ik aan het rennen en genereer ik endorfine, maar helaas komen er chagrijnige gedachten mijn hoofd binnen, dus verhoog ik de snelheid één keer. Twee keer. Drie keer.

Shit. Ik heb het rode veiligheidsding nooit aan mijn legging bevestigd.

Nou, beter laat dan nooit. Ik pak hijgend de stang vast en reik ernaar — maar op dat moment stapt mijn rechtersoet op de linker.

Fuck zeg.

Ik laat instinctief de stang los, terwijl ik vecht om mijn evenwicht te herstellen, en dat is een vergissing, omdat de riem me in een oogwenk terugtrekt... en ik ineens in de lucht hang.

HOOFDSTUK 2

Ashton

Een paar minuten eerder

'NOG EEN,' beveel ik. 'Goed. Nog een keer.'

Megan doet nog drie crunches en dan, ondanks mijn aanmoediging, valt ze terug op haar mat.

'Sta op,' zeg ik. 'Je hebt meer in je.'

'Nee, dat heb ik niet.' Ze hijgt tot ze op adem komt. 'Weet je, ik denk dat je in een video meer een drilsergeant bent dan in het echt. Ik dacht dat misschien —'

'Wil je die sixpack niet voor je superheldenrol?'

Ze knikt schaaachtig.

'Doe dan wat ik je zeg. Ik ben hier om je te helpen bereiken wat je wilt bereiken.' Ik laat het voor de hand liggende ongezegd: als je mijn trainingsstijl niet leuk vindt, zoek dan een trainer die het rustig aan doet... en onderga dan de gevolgen, waarvan het ontbreken van een sixpack slechts het begin zou zijn.

‘Nee. Ik vind je stijl leuk.’ Haar ogen glinsteren van kattenkwaad. ‘Ik denk dat ik... buiten de slaapkamer nog steeds niet aan dergelijke instructies gewend ben.’

Ik doe alsof ik het laatste deel niet heb gehoord. Ik date niet met klanten, zelfs niet als het Hollywood-sekssymbolen zijn zoals Megan.

‘Heb je het maaltijdplan gevolgd?’ vraag ik haar om van onderwerp te veranderen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik heb last gehad van buikkrampen, en voordat je het vraagt, het is niet die tijd van de maand.’

Ik frons. ‘Ik heb je misschien te veel vezels gegeven. Laat me het plan bijwerken en het naar je doorsturen, nadat je klaar bent met buikspieren.’

‘Eerlijk gezegd ben ik bang dat we het moeten afronden,’ zegt ze. ‘Ik moet weer naar de set.’

Ik vernauw mijn ogen naar het scherm van mijn telefoon. ‘Probeer je onder je reps uit te komen?’

‘Nee,’ zegt ze met een lichte oogrol. ‘Wil je dat ik een briefje van de producent meeneem?’

‘Nee. Maar als dit zo doorgaat, dan kan ik je dat misschien wel gaan vragen.’

‘Ja, meneer.’ Ze geeft me een zogenaamde militaire groet.

Vreemd genoeg krijg ik dat van veel van mijn klanten. Misschien had ik bij het leger moeten gaan. Ik heb op de middelbare school met het idee gespeeld, maar mijn ouders waren er zwaar op tegen en ik luisterde op dat moment nog steeds naar hen, dus was

ik naar de universiteit gegaan en vervolgens bedrijfskunde gaan studeren — tot mijn spijt.

Ik moet fronsen, want Megan zegt bezorgd, ‘Hé, Ashton, ik maakte maar een grapje. Laat me alsjeblieft niet als klant vallen. Ik heb die sixpack nodig en jij bent de beste persoon om me daar te krijgen.’

‘Volg dan het maaltijdplan,’ zeg ik nors. ‘En zorg ervoor dat we morgen een ononderbroken uur hebben.’

‘Ik zal dat doen, ik zweer het.’

Daarmee beëindigt ze ons videogesprek.

Ik kijk in mijn agenda. Vandaag is een zeer rustige dag. Het enige wat ik nog heb, is een sparringsessie met mijn vriend Marcus.

Goed. Dit geeft me de kans om door de appstore te bladeren voor een betere manier om mijn klanten te helpen wanneer ik ze niet persoonlijk train. Waar ik naar op zoek ben, is een app waarmee ik hun voortgang kan volgen terwijl ze zelf trainen, en die ook videomogelijkheden heeft, zowel voor het afspelen van vooraf opgenomen video’s als voor interactieve sessies. In het ideale geval zou het mijn maaltijdplannen, mijn slaap- en hydratatieaanbevelingen moeten bevatten, evenals —

Iemand legt een hand op mijn schouder. Ik sta in een oogwenk op en sta op het punt om de arm te breken van de persoon die me liet schrikken.

‘Jezus, rustig,’ zegt Gerald.

Shit. Ik had bijna de eigenaar van Essence

aangevallen en de persoon die me enorm met mijn carrière heeft geholpen.

‘Het spijt me.’ Ik laat zijn pols los en doe een stap achteruit. ‘Ik word vaak nerveus als iemand me besluipt.’

Ik heb ook geen idee waarom dat zo is. Ik denk dat ik misschien op de verkeerde plaats en tijd ben geboren. Met mijn gewelddadige reflexen zou ik in het oude Rome een geweldige gladiator zijn geweest. Of een barbaar.

‘Nee, het spijt mij,’ zegt hij met een grijns. ‘Ik zal de volgende keer een bel dragen.’

‘Hoe kan ik je helpen?’ Ik glimlach breed — een truc die ik gebruik om mensen op hun gemak te stellen, vooral nadat ik ze bijna heb aangevallen.

Gerald lacht terug. ‘Ik heb een gunst nodig.’

‘Natuurlijk. Wat is het?’

Wat het ook is, ik betwijfel of ik kan weigeren. Deze sportschool heeft wat unieke apparatuur waar ik graag toegang tot wil blijven hebben.

‘Ash heeft zich ziekgemeld,’ zegt Gerald.

Wacht eens even. ‘Ash?’

‘Asher,’ zegt hij. ‘Maak je geen zorgen. Er is hier geen andere Ashton.’

‘Welke is hij? De kleine?’

Hij zucht. ‘Hij is ongeveer net zo groot als jij. Zijn onderscheidende kenmerk is dat hij hier de minst competente trainer is, dus als jij voor hem invalt dan zal dat een grote upgrade voor zijn klanten zijn.’

‘Hé, ik was van plan om je te helpen, zelfs zonder

een veer in mijn kont,' zeg ik. 'Maar zo zal ik zijn klanten me zelfs Ash laten noemen — en je weet hoe erg ik het haat dat iemand mijn naam afkort.'

'Tot nu toe is het *één* klant,' zegt hij. 'Enkelvoud.'

'Ah. Oké. Waar is hij?'

Hij gebaart naar de cardio-apparaten bij de ingang. 'Ze zit op de derde loopband aan de rechterkant. Bruin haar. Mooi. Haar naam is Kendall.'

Mooi? Nog een? Ik heb onlangs besloten dat ik liever met minder aantrekkelijke vrouwelijke klanten werk, omdat dat het gemakkelijker maakt om mijn zelfopgelegde regel 'niet met klanten naar bed gaan' te volgen.

Ach ja.

'Oké,' zeg ik. 'Ik neem het vanaf hier wel over.'

'Bedankt.'

Hij vertrekt en ik ga naar Kendall.

En... fuck mij. Dankzij de spiegels die overal hangen is het zo dat hoe dichterbij ik kom, hoe beter ik haar van voren en van achteren kan zien — en ik realiseer me dat toen Gerald deze vrouw 'mooi' noemde dat een understatement van potvisverhoudingen was.

Ze is niet alleen mooi.

Ze is een schoonheid.

Nee. Ze is schitterend. Met haar lange, steile donkere haar dat van links naar rechts zwaait, ziet ze eruit alsof ze naar een shampoo-commercial rent. De geleende legging en tanktop die elke andere vrouw in deze sportschool draagt, zien er zowel stijlvol als moeiteloos uit. Ze omhelzen haar strakke, perfecte

lichaam op de juiste plaatsen, en met de kleine zweetdruppels die op haar gladde huid glinsteren, kan niets de seksueel getinte beelden die door mijn hoofd cirkelen tegenhouden.

Zijn haar tepels zichtbaar door haar topje heen? Als het aan mij lag, zou ik haar nu mee naar mijn huis nemen en —

Een piek van adrenaline vermindert mijn overpeinzingen als ik zie dat Kendall aan het rommelen is met de veiligheidsriem. En dan... Shit!

Ze vliegt door de lucht.

Ik spring naar voren terwijl mijn martial arts-training in werking treedt.

Ik land naast haar loopband en spreid mijn armen uit.

Ze valt verticaal in mijn omhelzing.

In een reflex hou ik haar tegen me aan; al haar zachte delen passen perfect bij mijn harde delen. Die tot mijn schrik veel, veel harder worden als het bloed door mijn aderen stroomt en een oerbewustzijn mijn zintuigen omhult. Ik ben me heel erg bewust van alles aan haar — haar slanke rondingen... haar vrouwelijke geur, een mix van appel en hibiscus, met een vleugje van iets onuitsprekelijks dat puur van haar is... de manier waarop ze hijgt en trilt, alsof ik haar net heb laten komen...

Wat ik heel graag keer op keer met mijn tong, mijn handen en mijn pik wil doen.

Mijn innerlijke barbaar is al op zoek naar

oppervlakken die in de buurt zijn, zoals de bank links van me en de yogamatten in de hoek en —

‘Bedankt,’ zegt ze ademloos, met haar lichtbruine ogen in de mijne kijkend.

‘Graag gedaan.’ Ik blijf haar tegen me aan houden, alsof als ik haar loslaat ze haar angstaanjagende traject naar de vloer zal voortzetten.

‘Serieus.’ Ze bevochtigt haar roze, zacht uitziende lippen. ‘Je kunt me nu loslaten.’

Ah.

Natuurlijk.

Met grote tegenzin zet ik haar op haar voeten en stap achteruit. De mist van lust verdwijnt langzaam uit mijn hersenen en maakt plaats voor andere emoties, zoals woede.

Wat de fuck dacht ze wel niet, om zo onvoorzichtig te zijn?

Ze had zwaargewond kunnen raken.

Ik had haar niet op tijd kunnen vangen.

Ze had —

‘Ga je niet iets zeggen?’ Ze knippert met haar lange, roetachtige wimpers naar me.

‘Ja,’ zeg ik hees. ‘Doe zoiets nooit meer. Is dat begrepen?’

HOOFDSTUK 3

Kendall

Een paar seconden eerder

TERWIJL IK VAN de loopband vlieg, lijkt de tijd te vertragen, waardoor ik een wrede kans krijg om me voor te stellen dat ik een ledemaat breek. Of mijn nek. Of mijn stuitje. Ik zal hoe dan ook zo vol zitten met negatieve juju dat *Tierre* me zeker zal ontslaan.

Ervan uitgaande dat ik het overleef.

Tot mijn grote verbazing raak ik de grond niet.

In plaats daarvan land ik rechtop en bots tegelijkertijd tegen iets hards, maar toch soepel en omhullend.

Iets dat heerlijk mannelijk ruikt.

Ik realiseer me dat mijn ogen dichtgeknepen zijn, dus ik open ze en... allemachtig.

Mijn redder is als een Grieks standbeeld gebouwd, maar met meer spieren. Zijn door de zon gebleekte haar is een paar centimeter te lang, een surferslook. In

plaats van naar de oceaan, ruikt hij naar limoenzeste, een schone huid en tenenkrommende seks.

Over seks gesproken, zijn blauwgrijze ogen zijn halfgesloten en ik voel iets groots en hard tegen mijn buik. Iets dat zeker geen zaklamp is.

‘Dank je wel,’ lukt me om te zeggen, zij het een beetje ademloos. Ik hoop echt dat meneer Heerlijk mijn snelle hartslag of mijn harde tepels niet kan voelen.

‘Graag gedaan,’ mompelt hij met een diepe, zachte stem die me aan gesmolten dingen doet denken, zoals karamel, harten en slipjes.

Ik krijg mezelf met moeite weer in de hand — het is geen gemakkelijke taak, omdat hij me nog steeds vasthoudt. Omdat hij de hint van mijn bedankje niet heeft begrepen, zeg ik: ‘Serieus, je kunt me nu loslaten.’

Ik zou hem ook kunnen wegduwen, maar ik weet niet zeker of ik mezelf ertoe kan brengen om dat te doen — niet met alle schokken van sensuele energie die door mijn lichaam schieten en die kippenvel in hun kielzog achterlaten.

Helaas luistert hij naar me en laat hij me gaan.

Grr. Waarom heb ik daarop aangedrongen? Ik had nog een paar minuten van zijn omhelzing kunnen genieten voordat het te raar zou zijn geweest... toch?

Hij stapt zelfs weg — en als de idioot die ik ben, mis ik onmiddellijk zijn nabijheid.

Terwijl hij daar staat, gaat zijn prachtig gebeeldhouwde gezicht door een reeks uitdrukkingen en blijft het op iets duisters hangen, waardoor ik om de

een of andere reden alleen maar in zijn armen of in zijn bed wil springen.

Shit. *Focus, Kendall. Je hebt mannen afgezworen, weet je nog?*

Ik slik en verman mezelf weer. 'Ga je niet iets zeggen?'

Tussen de stilte en zijn duistere uitdrukking begin ik me allerlei soorten ongemakkelijk te voelen, en niet alleen daar beneden.

'Ja,' gromt hij. 'Doe zoiets nooit meer. Is dat begrepen?'

Mijn nekharen — waarvan ik dacht dat ik ze er lang geleden vanaf had laten laseren — staan omhoog. 'Fucking pardon?'

Er tikt een spier in zijn kaak. 'Hoe kun je zo onvoorzichtig zijn geweest? Je had je hoofd kunnen stoten.'

Wat de fuck? Wie denkt hij wel niet dat hij is?

'Als dat zo was, dan zou ik nog steeds slimmer zijn dan jij,' antwoord ik snauwend.

Hij ademt uit. 'Is het zo moeilijk om de veiligheidssleutel vast te maken?'

Dus zo heet het ding? 'Ik wist niet dat ik dat moest doen. Ik jog meestal op straat.'

Zijn ogen vernauwen zich gevaarlijk. 'De straat?'

Stelt hij zich voor dat ik door het verkeer in Manhattan ren? Wat voor soort idioot denkt hij dat ik ben?

'Ik jog in het park,' verduidelijk ik. 'Op straat is gewoon een woordspeling.'

‘Welk park?’ eist hij. ‘Sommige zijn erger dan de straat.’

‘East River. Niet dat het jou iets aangaat.’

Serieus, wat is er met die vent?

Hij houdt zijn hoofd schuin. ‘Ik ben je fitnessstrainer, dus alles wat met hardlopen te maken heeft, is mijn zaak.’

‘Wacht. Ben jij Ash?’

Om de een of andere reden had ik iemand verwacht die er saaier uit zou zien. Om nog maar te zwijgen van het uniform van de sportschool in plaats van een korte broek die zijn krachtige benen laat zien en een shirt dat genoeg likbare huid laat zien om iemand te laten kwijlen.

Hij trekt een gezicht. ‘Je mag me Ash noemen als je erop staat, maar ik geef er de voorkeur aan —’

‘Maak je geen zorgen, ik zal je niets noemen. Dit hele gebeuren was een vergissing. Ik ga nu weg.’

Hij slaat zijn armen over elkaar. ‘Wil je een trainer die je je armen laat breken? Je nek?’

Ik rol met mijn ogen. ‘Wat ik wil is een rush van endorfine om me op te vrolijken. Dit — wat je dan ook doet — bereikt het tegenovergestelde.’

‘Ben je voor endorfine gekomen?’ vraagt hij, en de glans in zijn ogen vertelt me dat hij zich een heel ander endorfine-genererend scenario voorstelt dan het scenario dat ik bedoelde.

En daar ga ik weer. Mijn slipje is officieel vochtig.

‘Dit gesprek is voorbij.’ Ik draai me om om te

vertrekken, zowel om zijn perfecte gezicht van mijn netvlies te krijgen als om een statement te maken.

‘Wacht,’ zegt hij — en fuck alleen al zijn stem doet dingen met mijn binnenste. Hij stapt om me heen om me de weg te blokkeren. ‘Als je geen sessie met mij wilt, dan kan ik je op zijn minst een paar machines laten zien die je kunnen helpen om die endorfine te krijgen.’

Wat hij ongezegd lijkt te laten, is dat deze machines de op een na beste manier zijn om endorfine te krijgen als hij erbij betrokken is. De belangrijkste manier is natuurlijk om zijn hersenen eruit te neuken. Of zijn het mijn hersenen?

Waarom is ‘hersenen’ meervoud in die uitdrukking?

Ik geef hem mijn beste doodsblink. ‘Denk je echt dat ik zonder jouw supervisie geen machine kan gebruiken?’

Hij grijnst, en verdomme, het is een sexy grijns. ‘Veilig gebruiken? Ik denk dat we daar net het antwoord op hebben gezien.’

Ik weersta de drang om te grommen. ‘Je bent onuitstaanbaar. Wat er gebeurde was een bizar ongeluk, meer niet.’

‘Als jij het zegt.’ Hij kijkt nadrukkelijk naar de vervloekte loopband.

‘Laat me je laten zien hoe weinig ik je zogenaamde hulp nodig heb.’ Ik stamp naar de dichtstbijzijnde machine — een rechtopstaande bank met twee peddelachtige dingen op heuphoogte. Ik heb geen idee wat het doet, maar er staan instructies op en ik heb leren lezen toen ik vijf was.

‘Die?’ Hij trekt zijn wenkbrauw op een woedend makende verwaande manier op. ‘Weet je zeker dat je je punt niet ergens anders wilt maken?’

‘Stop met me te volgen. Of hou je kop.’

‘Dit zou interessant moeten worden.’ Hij slaat zijn armen weer over elkaar en kijkt me aan, zijn ogen glanzen van vermaak.

Ik lees de kleine letters.

Ga rechtop zitten, met je rug tegen het kussen.

Hmm. Terwijl ik op de zitting plof, staan de peddellingen op één lijn met mijn benen, wat ik had moeten verwachten, maar op de een of andere manier niet had verwacht. Dit geeft me een onaangenaam vermoeden, zoals dat ik deze oefening misschien eerder heb gezien, op een minder chique machine en —

‘*Hip abduction?*’ mompelt hij. ‘Interessant.’

Ik draai me om van de instructies om naar hem te kijken, maar het is een vergissing, aangezien ik weer verstrikt raak door zijn belachelijk knappe uiterlijk. ‘*Abduction* oftewelontvoering is niet hip, hoe cool de buitenaardse wezens ook zijn.’

Hij gnuift. ‘Hip als in degenen die in dat nummer van Shakira niet liegen.’ Hij gebaart naar zijn eigen smalle heupen, maar dat vestigt mijn aandacht op de bobbel in zijn korte broek. ‘Wat abductie betreft, betekent dit dat je ledematen zich *weg* bewegen van je buik. Beide woorden zijn homoniemen, maar ik wed dat je dat wist.’

Ik gnuif. ‘Ik weet niet wat een homoniem is, maar het klinkt vaag homofob.’

Het klinkt ook alsof Ash naar de universiteit is gegaan en/of een boek heeft gelezen, wat hem onmogelijk nog aantrekkelijker maakt.

Shit. Zelfs zijn geërgerde zucht is sexy.

‘Vooruit dan,’ zegt hij nadat hij heeft gezucht. ‘Laten we eens kijken of je met deze machine net zo slim bent als met je mond.’

Is dat zijn manier om me om een pijpbeurt te vragen?

Nee. Het is een uitdaging, dus ik lees de rest van de instructies... en mijn hart zakt in mijn schoenen. Mijn eerdere vermoeden was juist. Dit is die machine waarbij je de peddels met je knieën uit elkaar duwt om met je benen gespreid te eindigen, alsof je iemand smeekt om je te neuken — of een gynaecoloog oproept.

Normaal gesproken zou ik in een lege sportschool of als ik door vrouwen werd omringd, geen probleem hebben om mijn benen te spreiden, hoe obscene breed ook. Maar om dat te doen terwijl Ash staat te staren, en terwijl ik zo nat ben...

‘Nope.’ Ik spring overeind. ‘Er zullen vandaag geen abductions gedaan worden.’

Hij lacht — en het is als een glorieuze zonsopgang na een orkaan. ‘Ik kan je een betere manier laten zien om diezelfde spieren te trainen, met bewegingen die natuurlijker zijn.’

‘O, ja? Laat me deze vermeende manier zien.’

Hij leidt me naar een machine met kabels die eruit steken en hij pakt twee dingen die verdacht veel op een

halsband lijken die een sub bij BDSM zou dragen — met een metalen ring eraan en alles.

Staat deze training op het punt om kinky te worden? En... wil ik dat?

‘Je doet deze om je enkels,’ zegt hij, terwijl hij het op zichzelf demonstreert.

Hij klemt dan de ring aan de halsband vast — of aan de kabel aan de onderkant van de machine, die er nog steeds een beetje kinky uit ziet nu mijn geest die kant op is gegaan. Met vier van deze boeien, twee aan de polsen en twee aan de enkels, zou men in een gespreide positie kunnen worden vastgehouden en dan —

‘Vervolgens doe je dit.’ Hij strekt zijn gebonden been naar de zijkant en tilt het gewicht op dat aan de kabel is bevestigd.

Fuck zeg. Al zijn spieren — maar vooral die in zijn krachtige benen — spannen zich aan in het proces van deze demonstratie en beschadigen mijn geestelijke gezondheid en slipje.

‘En dan met het andere been.’ Hij zet zijn andere enkel vast en gaat met zijn rug naar me toe staan, waardoor ik een uitzicht krijg op zijn perfect gebeeldhouwde rug en kont.

‘Nu.’ Hij bevrijdt zich van de boeien en geeft ze aan mij. ‘Jouw beurt.’

HOOFDSTUK 4

Ashton

FUCKING FUCK. Het is niet goed om een klant aantrekkelijk te vinden. Een stijve krijgen voor een klant is oneindig veel erger.

Het probleem is dat weten dat iets slecht voor me is niets veranderd, vooral niet als het om mijn pik gaat. Sinds ik Kendall heb ontmoet, heb ik bij de minste provocatie een stijve gekregen, zoals toen ik had voorgesteld dat ze haar benen op die machine moest spreiden. En ik heb nu met deze veel tammere oefening een stijve. Ik vind elk detail van haar bewegingen erotisch. Zelfs de manier waarop ze de metalen stang van de functional trainer vasthoudt, doet me aan een 'danspaal' denken. Het helpt niet dat de spieren die bij deze oefening betrokken zijn, de *gluteus medius* en *minimus* zijn, die zich in haar strakke, ronde kont bevinden.

O, en had ik al gezegd dat ik een korte broek draag?

Dom. Als ik had geweten wat er voor me in petto lag, dan zou ik mijn grootste cargobroek hebben gedragen, en misschien de toque die ik tijdens het sparren gebruik.

Over sparren gesproken, aangezien Kendall met haar rug naar me toe zit, pak ik mijn telefoon en stuur Marcus een app en waarschuw ik hem dat ik misschien niet in staat ben om naar onze sessie te komen.

Als ik van mijn telefoon opkijk, is Kendall klaar met haar oefening en staart ze naar mijn handen. 'Verveel ik je?'

Ik leg mijn telefoon weg en grijns naar haar. 'Ik dacht dat je mijn hulp niet wilde.'

'Ja, nou, nu je me hebt gedwongen om hulp aan te nemen, kun je je net zo goed professioneel gedragen.'

Ik, onprofessioneel?

Ik knars met mijn tanden en zeg dan tegen mezelf dat ik er niet op moet reageren. Ze is me duidelijk aan het uitlokken. 'Je houding is de hele tijd perfect geweest, dus ik betwijfel of ik iets heb gemist door niet naar de laatste paar reps te kijken.'

Mijn telefoon tingelt in mijn zak.

Ze trekt een wenkbrauw op. 'Ga je dat nog checken?'

'Nee.' Ik wed dat het een antwoord van Marcus is. 'Ik zal dat straks wel doen.'

'Is dat hoe je je vriendin behandelt?' vraagt ze en ze bloost meteen.

Interessant.

‘Ik heb geen vriendin.’ Ik geef haar een spottende glimlach als haar blos dieper wordt. ‘Hoe zit het met je vriendje? Wat vindt hij ervan dat je andere mannen naar hun relatiestatus vraagt?’

Haar mooie lippen komen samen. ‘Ik heb geen vriend. Mannen zijn honden.’

‘Toch niet *alle* mannen?’

Heeft een of andere klootzak haar dit gevoel gegeven?

Als hij hier was, dan zou ik hem tegen zijn kaak schoppen.

‘Goed dan, *de meeste* mannen zijn honden,’ geeft ze toe. ‘Een zeldzaam aantal, zoals mijn vader, zijn dat niet.’

Het moet leuk zijn om dat over je vader te kunnen zeggen. ‘Bedankt,’ zeg ik, terwijl ik de gedachte wegduw.

Ze gnuift. ‘O, jij behoort absoluut tot “de meeste”.’

Ik kijk haar recht aan. ‘Als hondenouder beschouw ik dat eigenlijk niet als een belediging. Honden staan om hun loyaliteit bekend.’

‘Honden bespringen alles,’ zegt ze nadrukkelijk.

‘Als ik me aan een vrouw verbind, dan kijk ik niet eens naar iemand anders.’

Ik heb geen idee waarom ik haar dat net heb verteld, ook al is het de absolute waarheid.

Ze ziet er niet uit alsof ze me gelooft. ‘O, echt? Wil je me ook een brug aanbieden om te kopen? Me in laten schrijven voor een multi-level-marketingprogramma?’

Vergeet het maar. Ik weet wel waarom ik dat tegen haar heb gezegd. Ik wil haar dolgraag neuken en ze lijkt me niet het type te zijn om aan onenightstands te doen. De enige manier om in haar broek te komen, is dat ze me als een kandidaat om te daten ziet. Niet dat ik met klanten uitga. Aan de andere kant...

‘Op een volledig niet-gerelateerde manier’, zeg ik nonchalant, ‘heb ik gelijk als ik ervan uitga dat je me niet als je trainer wilt?’

Ze knikt. ‘De sessie van vandaag was een geschenk. Ik kan deze sportschool of de diensten van een trainer niet betalen, maar als ik het kon, dan zou ik *jou* niet inhuren.’

Ik hou mijn borst theatraal vast. ‘Dat was een stoot onder de gordel.’

‘Hé, sommige mensen willen misschien een aanmatigende betweter als trainer, maar ik zeker niet.’

Hmm. ‘Als je sessie een geschenk was, dan moet ik erop wijzen dat deze sportschool niet aan terugbetalingen doet.’

‘Dus?’

‘Dus misschien moet je me je wat oefeningen laten leren die je thuis kunt doen. Op die manier kun je je endorfine gratis krijgen.’

Dit is eigenlijk een doel van mij voor op de lange termijn: fitness naar mensen brengen die me niet kunnen betalen. Maar op korte termijn zou ik tevreden zijn als ik de uitverkorenen die me kunnen betalen optimaal zou *kunnen* helpen. Een app zou daar erg handig voor zijn. Mijn klanten reizen veel en

de simpele videogesprekken hebben te veel beperkingen.

Ze kijkt me dubieus aan. ‘Kun je het doen zonder bazig te zijn?’

‘Tuurlijk.’

Omdat ik haar oefeningen zal leren waarbij ze haar lichaamsgewicht kan gebruiken waarbij ze evenveel kans heeft om gewond te raken als wanneer ze uit bed komt.

Fuck. Bij haar in de buurt aan bedden denken, is niet goed voor mijn evenwicht. Terwijl ik de verschillende variaties van planken begin te demonstreren, wordt het van daaruit alleen maar moeilijker. Ik heb me nooit gerealiseerd hoezeer bepaalde oefeningen op seksuele posities lijken. Vooral knieplanken, zowel met gestrekte als gebogen armen. Maar het ergste is waarschijnlijk de omgekeerde plank doordat het haar kleine, parmantige borsten omhoogduwt.

Het martelen van mijn pik gaat tijdens de push-ups door en het blijft tot aan langes en squats aanhouden.

‘Zo is het genoeg’, zegt ze na een tweede set squats. ‘Ik kan dit niet meer.’

Normaal gesproken zou ik klanten berispen als ze zo snel willen opgeven, maar Kendall is niet mijn klant. Ik denk ook niet dat ik het aan zou kunnen om te zien hoe ze haar kont in nog een rep omhoogduwt zonder dat mijn ballen in een blauwe wolk uitbarsten.

‘Oké’, zeg ik zo professioneel als ik kan. ‘Je hebt het echt goed gedaan, en als je regelmatig doet wat ik je

heb laten zien, dan zul je alle endorfine krijgen die je nodig hebt — bovendien zullen je botten en spieren sterker dan ooit zijn.’

‘Juist. Nou... bedankt.’ Ze veegt met de achterkant van haar hand over haar glinsterende voorhoofd. ‘Dit was niet zo erg als ik dacht dat het zou kunnen zijn.’

‘Graag gedaan.’ Ik vraag me af of ik haar om haar nummer moet vragen of haar het mijne moet geven, maar ik denk niet dat ze daar al klaar voor is.

Nee. Er is hier een meer machiavellistische benadering nodig.

‘Het was me een genoegen om je te ontmoeten, Kendall,’ zeg ik met overdreven beleefdheid. ‘Ik wens je veel succes met al je toekomstige plannen.’

Het enige dat me de kracht geeft om van haar weg te lopen en terug naar de mannenkleedkamer te gaan, is de wetenschap dat we elkaar, buiten haar medeweten, binnenkort weer zullen ontmoeten.

IK KLEED ME SNEL OM ALS IK EEN TELEFOONTJE VAN Marcus krijg, die geïrriteerd klinkt dat ik niet op zijn laatste app heb gereageerd.

‘Ik was bij een klant,’ zeg ik. ‘Sorry dat ik moest afzeggen. Ik zal je een andere keer een pak rammel moeten geven.’

En het spijt me echt. Ondanks zijn rijkdom geniet Marcus weinig van het leven, dus met mij sparren is waarschijnlijk het hoogtepunt van zijn week.

‘Zullen we morgenmiddag gaan zien wie er een pak rammel gaat krijgen?’ zegt Marcus. ‘Ervan uitgaande dat dat in je zo enorm drukke schema past.’

‘Morgen kan. Maar ga je echt tegen me zeuren over de enige keer dat ik een werkconflict heb? Je doet dit de hele fucking tijd bij mij.’

‘Het is drie keer gebeurd,’ antwoordt Marcus. ‘En één keer dacht je dat we een sessie hadden, maar dat hadden we helemaal niet.’

Houdt hij de score bij? Waarom ben ik niet verbaasd? Aandacht voor detail is een van de vele vaardigheden die mijn vriend hebben geholpen om miljarden aan rijke mensen te verdienen door het in zijn fonds te beheren.

‘Goed dan. Je hebt drie keer afgezegd, en ik heb het maar één keer gedaan,’ zeg ik. ‘Dus ik kan nog twee sessies verplaatsen voordat je het recht hebt om —’

Klootzak. Hij heeft opgehangen. Maar hé, in de tijd die nodig was om dat gesprek te voeren, heeft hij waarschijnlijk een kans gemist om een paar miljoen te verdienen. Dus ik denk dat we quitte staan.

Ik vraag me niet voor het eerst af hoe het zou zijn als ik zo rijk was als mijn ouders me altijd hebben aangedrongen om te zijn. Aan de ene kant had ik een Mexicaanse foodtruck kunnen huren om me de hele dag te volgen, zodat ik wanneer ik maar wilde taco’s kon halen. Maar dan zouden mijn ouders over mijn succes horen en helemaal ‘zie je wel, we hebben je gezegd om dat te doen’ zijn, en dat zou klote zijn. Ik